

?La llengua de Catalunya

«Pretendre destruir la realitat de la nostra llengua significa destruir la nostra idiosincràsia que perjudica els interessos nostres, els dels espanyols i els dels europeus»

Avui, a Catalunya, es parlen més de tres-centes llengües. Gent arribada d'arreu del món pels efectes de la globalització, cadascú parla en la seva llengua. Catalunya ha tingut de fa mil anys la seva parla pròpia, malgrat que des de fa segles s'ha desitjat destruir i imposar la llengua de Castella. Recordin Felip V, Carles III, Primo de Rivera o Franco. Aquests i molts altres desitjaven fer-la desaparèixer imposant la seva, a cops de decret, de guerres o de repressió.

A Espanya el català com a llengua de Catalunya els feia molta nosa perquè representa l'essència de la seva personalitat, lligada a altres virtuts que han fet d'aquest País un dels motors econòmics d'Europa, la base de l'economia espanyola durant els darrers dos-cents anys i promotor constant de cultura i iniciatives empresarials. Malmetre o voler malmetre la nostra llengua per imposar-ne ?la comuna?, fa mal a Catalunya i naturalment a tots, en destruir la cultura heretada dels nostres antecessors.

Cal entendre que el català, i el seu domini lingüístic a les Illes i a València, prové d'Europa i de l'Imperi Carolingi. Encara que als espanyols no els agradi que el nostre naixement polític, social i lingüístic sigui diferent al seu, en la diferència neix la virtuositat del que ha fet de Catalunya la grandesa de la seva empena socioeconòmica.

Pretendre destruir la realitat de la nostra llengua significa, doncs, destruir la nostra idiosincràsia que perjudica els interessos nostres, els dels espanyols i els dels europeus. Els catalans, com a europeus, fins el Decret de Nova Planta, eren inscrits només amb el cognom del pare i els espanyols van imposar-nos el segon cognom de la mare a partir del segle XVIII.

El català, durant els darrers anys, va perdre l'ús social que gaudia. Fa cinquanta anys, passejant per la Rambla Nova de Tarragona, només senties un 10 o 15% de converses en castellà. En fa 25 va pujar al 50% i avui, només s'enraona en català un 15%. Als pobles de l'interior resultava molt difícil escoltar pel carrer una sola conversa en castellà; només quan la gent parlava amb un guàrdia civil o poca cosa més. A l'escola, però, estava prohibit parlar i estudiar el català i malgrat això els escolars, a pati, a la llar o al carrer, parlaven sempre com a casa.

Avui després de tres dècades d'estudiar el català a l'escola, juntament amb el castellà i l'anglès, per la llei d'immersió, la llengua de casa retrocedeix i la castellana avança a tots nivells. A l'escola secundària ja avui s'estudia tant en castellà com en català i a la universitat només una ínfima part de les classes s'imparteixen en català. Als jutjats i a la notaria gairebé mai s'usa el català i cal demanar-ho expressament per aplicar-lo. I sobretot els mitjans de comunicació, sigui premsa, ràdio o televisió la majoria son en castellà, com també els productes emesos als telèfons mòbils. La parla pròpia sofreix una clara discriminació en relació al castellà.

La globalització ha provocat aquest fenomen, com succeeix arreu del món. Durant els darrers cinquanta anys han desaparegut milers de llengües minoritàries. A Catalunya ens pot passar el mateix si els catalans no som conscients que l'hem de fer perdurar, usant-la de forma preferencial, sobretot en dirigir-nos als nous vinguts arribats de països llunyans.

Sabem que tenim el problema dins de casa i així el Cs que, fins i tot, al Parlament s'expressen en castellà, fonamentaren la seva raó de ser com a partit polític, en la lluita contra la immersió, amb mentides i demagògia, i posteriorment han aconseguit arrastrar el PP i sectors del PSC. Pot ser la llengua majoritària dels seus votants però al fons tenen la voluntat de separar els catalans en dues

comunitats i, si és possible, fer desaparèixer la llengua pròpia de la terra.

L'any 1983 votaren al Parlament els partits polítics per unanimitat la immersió lingüística, introduint-la a poblacions del cinturó industrial de Barcelona on la seva llengua única era el castellà. D'aquella realitat per construir un sol poble, hem arribat on som ara. La feina per revertir el problema, la tenim a les nostres mans; no l'hem de deixar d'emprar el català en cap moment per evitar la divisió en dues meitats.

Alfonso Guerra, seguint la demagògia anticatalana que mai ha abandonat, acaba de manifestar que a Catalunya es persegueix el castellà com abans el franquisme el català. Quanta fal·làcia, usa aquest personatge que en els seus comentaris s'apropa més a l'extrema dreta que als socialisme dels anys 80! I la presidenta del Congrés, Sra. Batet, s'hi suma quan no deixa expressar els diputats en català novament amb l'excusa de ?la comuna? imposant els sentiments del nacionalisme espanyol excloent.